

1995./1. - **Szalkay Orsolya, ez a sudár magas, feltűnően szép lány a magyar vízilabda-válogatott kapusa.** Az utóbbi években két belügyminisztertől is átvehette a kitűnő sporteredményeiért járó kitüntető oklevelet. Orsi pólós karrierje nem az úszók között kezdődött. Négyéves kézilabdás múlt után pártolt át a BVSC-hez, lubickolni az „ősanyagba".
– Emlékszel még az első bajnoki meccsetekre?
– Hogyne, '84-ben a Komjádiban volt, és nyertünk a Szentes ellen.
Nagyon izgultunk, de a közönségnek tetszettünk.
– A szép lányoknak vagy a jó játéknak örültek?
– Talán inkább az előbbieknek, mert még kissé ügyetlenek voltunk, a mai tudásunkhoz képest.
– Milyen volt a folytatás?
– Még abban az évben összehívták a válogatottat és '86-tól pedig én is minden válogatott meccsen részt vettem. Körbejátszottuk Európát, kétszer voltunk Amerikában és Ausztráliában, sőt eljutottunk Új-Zélandba is.
– Milyen szakmai titkai vannak a kapusoknak?
– Ha mi védekezünk, akkor folyamatosan taposni kell a vizet, készen arra, hogy bármikor kiugorjak. Figyelem az ellenfél mozdulatait, és ki kell találnom a szándékait. Sokat segít, ha már ismerem az ellenfél szokásait: hova szokott helyezkedni és lőni.
Van-e speciális kapusedzés?
– Természetesen van, reflexjavító labdagyakorlatok, gimnasztika, lábak erősítése súlyzókkal, gépekkel. A vízben a tempófajták, kiugrások, kiemelkedések gyakorlása és taposás súlyokkal, vagy a kezemben tartott, jól megmarkolható székkel, körben a medencében.
– Amikor a csapatod támad, van időd pihenni. Bele is kapaszkodhatsz a kapuba?
– Hozzá sem érhetek. Ilyesmiért már ítéltek ellenem négyméterest, pedig csak akkor lett volna jogos, ha akadályozom a góllövést.
– Irányítod is a társaidat a kapuból?
– Amikor behúzódnak a védők, én mondom meg, hogy hova helyezkedjenek. Igencsak végigordibálom a meccseket, ezzel főként a saját feszültségemet vezetem le.
– A vízilabda nem éppen kisasszonysport. Különösen a kapusnak veszélyes. Nem félsz attól, hogy megdobják a melledet? Van valamilyen védőfelszerelésetek?
– Jók a reflexeim, elfordulok a labda elől. A mezőnyjátékosok fogvédőt használnak.
– A fiúknak két nadrágot kell viselniük, ha netán letépik...
– Ami azt illeti, a lányok sokkal kegyetlenebbek egymással szemben.
Hajhúzástól harapásig sok minden előfordul a meccseken, egy-egy orrvérzés; szemhéjrepedés és monokli olykor minden szándékosság nélkül is.
– Milyen esélyekkel készültetek a római vb-re?

– A legjobb négy közé akartunk bekerülni. Nagyon erős volt a csoportunk: innen került ki később az első, a második, az ötödik és a hetedik helyezett.
– A hollandokkal kétszer játszottatok...
– A csoportmeccseken kikaptunk, de továbbjutottunk. A döntőben nem volt veszítenivalónk, nyugodtan játszottunk és szerencsém is volt - állapítja meg szerényen sellőnagysága.

Orsi érettségi után elvégezte a Szegedi Tanárképző Főiskola testnevelés szakát, és újabban már a BVSC pólós utánpótlásával foglalkozik.
– Korábban nem akartam edző lenni, de megjött a kedvem, mert öröm látni ezeknek a gyerekeknek a lelkesedét és fejlődését.
– A női vízilabda még nem olimpiai szám. Reménykedsz benne, hogy játszol egyszer az olimpián?
- Atlantában még nem, de Sidneyben, 2000-ben már remélem, hogy lesz női bajnokság is. Akkor még csak harminckét éves leszek és a kapusoknál ez még nem kor. Most beiktatok egy kis „pihenőt", mert kisbabát várok. Végre nyaralhatok, amit már vagy tíz éve nem tehettem meg.

Orsinak lesz ideje felkészülni az anyai teendőkre, gyakorolni „kottából" a főzést, már csak azért is, mert a leendő apuka is jó gyomrú sportember, karateválogatott, és önvédelmet tanít a Rendőrtiszti Főiskolán. A kismama és a születendő gyermek személyi védelme tehát biztosított. Most már csak az a kérdés, hogy az utód vízipólós sellő vagy karate-kölyök lesz. ***Zétényi Zoltán*** Fotó: 2Z Fotó & Média